

ILIE – un bărbat al credinței

Profetul Ilie este unul dintre marii bărbați ai lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Încrederea credinței sale în Dumnezeu este exemplară. Credința sa se exprimă în următoarele cuvinte: „Viu este Domnul Dumnezeu al lui Israel, înaintea Căruia stau“ (1 Împărați 17.1). Ilie a trăit într-o perioadă dificilă a decăderii de la Dumnezeu și a avut de-a face cu împăratul Ahab, care era un om nelegiuit, și cu soția acestuia, Izabela, care era o închinătoare la idoli. Totuși, el a știut că stătea înaintea lui Dumnezeu și nu a oamenilor.

Am dori să ne preocupăm în continuare cu patru laturi diferite ale credinței lui Ilie, și anume cu ascultarea credinței sale, cu curajul credinței sale, cu rugăciunea credinței sale și cu eșecul credinței sale.

Ascultarea credinței

Credința și ascultarea sunt strâns unite. În Epistola către Romani se folosește de două ori expresia: „ascultarea credinței“, o dată la începutul și o dată la sfârșitul epistolei (Romani 1.5; 16.26). Fără credință în Dumnezeu nu există ascultare adevărată, care să-I fie plăcută lui Dumnezeu. Dar fără ascultare nu există nici adevărată credință. Credința este baza, ascultarea este consecința practică. Ascultarea se aseamănă cu rodul, care crește în copacul credinței. Acest lucru are valabilitate pentru omul care a acceptat în credință mântuirea lui Dumnezeu. Ea devine vizibilă în ascultare. Are valabilitate și pentru omul mântuit, care trăiește prin credință. La credincioșii din Tesalonic s-a arătat „lucrarea credinței“ ca o urmare a dedicării lor Dumnezeului viu (1 Tesaloniceni 1.3).

Viața lui Ilie a fost caracterizată de ascultare. El a urmat întocmai poruncile lui Dumnezeu, chiar dacă i s-au părut ciudate. Imediat ce Dumnezeu i-a încredințat slujitorului Său pentru prima dată o lucrare, Ilie a primit porunca să se ascundă. Fără să discute cu Dumnezeu despre acest lucru, a pornit spre pârâul Cherit, unde a fost hrănit de corbi. Când pârâul a secat, nu a ezitat să plece la Sarepta, pentru a locui acolo la o văduvă. Când Dumnezeu i-a dat lucrarea dificilă de a merge la Ahab, Ilie a ascultat din nou. Consecințele ar fi putut fi foarte grave pentru el, dar el a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu.

Despre credincioșii din Roma, Pavel a putut mărturisi că vestea despre ascultarea lor a ajuns la toți (Romani 16.19). Se poate spune acest lucru și despre noi? Dumnezeu ne dă indicații clare în Cuvântul Său, pe care trebuie să le urmăm. Domnul Isus nu este numai Mântuitorul nostru, ci și Domnul nostru. Noi suntem datori să-I fim ascultători, chiar dacă uneori nu înțelegem care sunt intențiile Sale. Gândurile Sale sunt mai presus de gândurile noastre. De aceea vrem să învățăm de la Ilie să ascultăm de Dumnezeu în toate împrejurările vieții și să ne încredem în El, pentru că El știe calea corectă pentru noi. Dumnezeu nu l-a dezamăgit pe slujitorul Său Ilie. Nici pe noi nu ne va dezamăgi.

Curajul credinței

Dumnezeu a dat slujitorului Său indicații care au pretins un curaj neobișnuit al credinței. Ca profet necunoscut din țara Galaad, el trebuia să-i vestească împăratului lui Israel judecata lui Dumnezeu. Ca „dușmanul numărul 1 al statului“, după trei ani și șase luni a trebuit să meargă din nou la împărat. Pe muntele Carmel a stat singur împotriva celor 450 de profeți ai lui Baal și

a celor 400 de profeți ai Așerei. Pentru aceasta era nevoie de un curaj deosebit. Acest curaj l-a luat Ilie din credința în Dumnezeuul său.

Când privim la cei trei prieteni ai lui Daniel stând înaintea mâniașului împărat Nebucadnețar, care dorea să-i oblige să se închine înaintea chipului cioplit, rămânem uimiți de curajul credinței lor. Ei îi spun fără teamă împăratului: „Dumnezeu nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scape din cuptorul care arde cu foc; și ne va scăpa din mâna ta, împărate! Și dacă nu, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi...” (Daniel 3.17). Ei aveau deplina încredere că Dumnezeu îi va ajuta. Ei nu știau sigur cum, dar se încredeau în Dumnezeuul lor.

Care era punctul de pornire al unui astfel de curaj al bărbaților lui Dumnezeu din Vechiul Testament? Era relația vie cu Dumnezeuul lor, pe care o cunoșteau și din care trăiau. Ei nu s-au lăsat abătuți de la calea lor prin dificultăți și pericole. Ilie era conștient că stătea nu înaintea lui Ahab și a Izabelei, ci înaintea lui Dumnezeu.

Același curaj îl găsim la apostoli, pe care Domnul i-a trimis în lume să mărturisească despre El. Aceiași bărbați, care după crucificarea Domnului au stat cu ușile încuiate de frica iudeilor, au luat poziție curajoși și netulburați pentru Domnul lor. Chiar dacă urmau să fie închiși și omorâți, nu s-au lăsat abătuți să mărturisească despre Domnul lor. Noi nu mai trăim astăzi în astfel de împrejurări, și totuși suntem deseori atât de fricoși. Exemplul acestor bărbați din Vechiul și din Noul Testament ne poate încuraja să luăm poziție fără frică pentru Domnul nostru.

Rugăciunea credinței

O viață de credință este de neînchipuit fără rugăciune. Prin rugăciune stăm în legătură cu cerul, pentru a ne deschide inima înaintea Dumnezeuului nostru, pentru a-I spune totul, dar și pentru a primi indicații și orientare. În același timp, rugăciunea este izvorul ascuns al puterii. Acest lucru a avut valabilitate pentru eroii credinței din Vechiul Testament, dar și pentru noi astăzi.

Noul Testament confirmă foarte clar că Ilie a fost un bărbat al rugăciunii: „Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni” (Iacov 5.17). Ilie nu a fost un supraom. El a avut aceleași simțăminte ca noi. Dar totuși, a fost un bărbat al rugăciunii, și astfel a fost hrănită încrederea sa neclintită în Dumnezeuul său. Să ne amintim de patru evenimente:

Ilie s-a rugat să nu plouă trei ani și șase luni. El a fost atât de convins de acest lucru, încât s-a dus la împăratul Ahab și i-a vestit exact această judecată (1 Împărați 17.1). Pentru a cere de la Dumnezeu o perioadă atât de lungă de secetă, era nevoie de întreaga putere a rugăciunii. Când a trecut acea perioadă, Ilie s-a rugat din nou și a făcut-o cu convingerea deplină a credinței, că Dumnezeu îl va asculta. Ilie chiar i-a cerut lui Ahab să se grăbească, să ajungă acasă înainte să plouă (1 Împărați 18.44). Ilie s-a rugat în camera sa la Dumnezeu, ca să fie trezit la viață copilul văduvei (1 Împărați 17.20). Și pentru această rugăciune era nevoie de îndrăzneală; când s-a mai întâmplat ceva asemănător? Apoi îl vedem pe muntele Carmel, strigând în public la Dumnezeuul său, pentru a lăsa să cadă foc din cer (1 Împărați 18.36-37). Și aceasta a fost o minune măreață a lui Dumnezeu, de a cărei realizare Ilie a fost ferm convins.

Iacov vorbește în epistola sa despre „rugăciunea credinței” (Iacov 5.15). Imediat după aceea urmează indicația: „Mare putere are cererea fierbinte a celui drept” (Iacov 5.16), apoi amintește exemplul lui Ilie. Aici învățăm că cel care se roagă trebuie să fie un „om drept”, adică un om

care are aprobarea lui Dumnezeu în toate domeniile vieții sale. Simțim cu toții cât de departe rămânem față de puterea credinței lui Ilie. Totuși, viața sa de rugăciune plină de credință ne este dată ca exemplu, din care putem învăța. Suntem încurajați să vedem cum Dumnezeu a ascultat rugăciunile lui Ilie.

Eșecul credinței

Dumnezeu nu ascunde în Cuvântul Său greșelile marilor bărbați ai lui Dumnezeu, nici chiar în cazul lui Ilie. În ciuda ascultării sale, în ciuda curajului său și a rugăciunii sale, a venit ziua în care Ilie a privit la sine și a devenit slab. Aceasta ne face și pe noi atenți cu privire la sentința asupra lui și asupra noastră. În viața de credință nu există garanții și rețete patent. Și în cazul lui Ilie, ceasul de după victorie s-a dovedit a fi mai periculos decât ceasul luptei. Puterile sale au fost epuizate. Când Izabela l-a amenințat cu moartea, el a fugit în pustiu, ca să-și scape viața și acolo s-a așezat foarte depresiv sub un ienupăr (1 Împărați 19.1-4). Nu mai avea deloc curajul vieții. El s-a rugat și acolo, dar nu mai era o rugăciune a credinței.

„Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă“ (1 Corinteni 10.12): aceasta este lecția pentru noi. Pentru aceasta ne-a descris Dumnezeu eșecul credinței lui Ilie.

Dacă citim în context relatarea din 1 Împărați 19 putem să recunoaștem trei motive pentru această umblare: mai întâi nu citim că Ilie s-ar fi rugat după ce a auzit amenințarea Izabelei. El nu a mai acționat în dependență de Dumnezeu, ci a devenit el însuși activ. În al doilea rând a fost preocupat cu împrejurările și nu cu Dumnezeu, care are toate situațiile în mână Sa. În al treilea rând, gândurile sale s-au învârtit numai în jurul său. Acest lucru reiese foarte clar când citim rugăciunea sa când ședea sub ienupăr. El se vedea numai pe sine și propria sa slujbă.

Eșecul credinței ne însoțește, din păcate, și pe noi. De câte ori nu suferim tocmai atunci o înfrângere, când ne așteptăm mai puțin la așa ceva! Motivele sunt clare, la fel ca la Ilie. Și totuși, suntem încurajați, când vedem că Dumnezeu nu-l lasă pe slujitorul Său sub ienupăr. El i s-a arătat pentru a-l motiva din nou. Tot astfel, Dumnezeu nu permite astăzi ca noi să suferim o înfrângere, ci dorește să ne îndreptăm din nou privirile spre El și să ne orientăm după El, pentru a obține puteri noi ale credinței și pentru a putea merge mai departe pe calea noastră cu încredere în El.

Exemplul lui Ilie ne încurajează pe toți!